

ผนวก ค

ร่าง

ประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้การค้าประกันเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

พ.ศ. . . .

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2541 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายประกอบกับมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. 2542 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้การค้าประกันเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

ข้อ 2 ในประกาศนี้

“การค้าประกัน” หมายความว่า สัญญาค้าประกันที่เจ้าหน้าที่ทำกับผู้ค้าประกัน ซึ่งตกลงเข้าค้าประกันโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือไม่ได้เข้าค้าประกันเป็นทางการค้า

ข้อ 3 สัญญาที่เจ้าหน้าที่ทำกับผู้ค้าประกันต้องมีข้อความเป็นภาษาไทยที่สามารถเห็นและอ่านได้ชัดเจน มีขนาดของตัวอักษรไม่เล็กกว่าสองมิลลิเมตร และต้องใช้ข้อสัญญาที่มีสาระสำคัญและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

- (1) ระบุชื่อคู่สัญญาที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ชื่อ เจ้าหน้าที่ ลูกหนี้ และผู้ค้าประกัน
- (2) ระบุข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกับการค้าประกัน ได้แก่
 - (ก) สถานการณ์ที่ผู้ค้าประกันต้องเข้ารับผิดใช้หนี้แทนลูกหนี้
 - (ข) ระยะเวลาที่ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้าประกัน
 - (ค) จำนวนหนี้ซึ่งค้าประกัน
 - (ง) จำนวนเงินที่ต้องชำระในแต่ละงวด
 - (จ) ดอกเบี้ยของจำนวนหนี้ซึ่งค้าประกันนั้น

(ฉ) ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อันอาจมีขึ้นเมื่อมีการผิดสัญญา เช่น อัตราดอกเบี้ย ผิดนัด อัตราเบี้ยปรับ ค่าใช้จ่ายในการทวงถาม เป็นต้น

(3) ระบุการจำนอง จำน่า หรือค้ำประกันรายอื่น (ถ้ามี)

(4) ข้อสัญญาให้ผู้ค้ำประกันได้รับแจ้งยอดหนี้ทั้งหมด หรือที่ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบจากการที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้

(5) ข้อสัญญาซึ่งระบุโดยชัดแจ้งว่าผู้ค้ำประกันเข้ารับภาระในหนี้ที่ผู้ค้ำประกันนั้นด้วย

ข้อ 4 ข้อสัญญาที่เจ้าหนี้ทำกับผู้ค้ำประกันต้องไม่ใช่ข้อสัญญาที่มีลักษณะ หรือมีความหมายทำนองเดียวกัน ดังต่อไปนี้

(1) ข้อสัญญาที่กำหนดให้ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบ “ในจำนวนเงินทั้งปวง”

(2) ข้อสัญญาที่อนุญาตให้เพิ่มจำนวนเงินในหนี้ประณานโดยไม่แจ้งให้ผู้ค้ำประกันทราบ

(3) ข้อสัญญาให้ผู้ค้ำประกันรับผิดชอบเกินไปกว่าหนี้ประณาน

(4) ข้อสัญญาที่เป็นการตัดหรือจำกัดสิทธิต่าง ๆ ของผู้ค้ำประกันที่กฎหมายบัญญัติไว้ ดังนี้

(ก) ข้อสัญญาให้การค้ำประกันนี้ย่อมผูกพันผู้ค้ำประกันอย่างสมบูรณ์ แม้ต่อมาจะปรากฏว่าลูกหนี้เป็นบุคคลผู้ไร้ความสามารถ หรือลูกหนี้เข้าทำสัญญาด้วยความสำคัญผิด ทั้งนี้โดยไม่ต้องคำนึงว่า ในขณะที่ทำสัญญาค้ำประกัน ผู้ค้ำประกันจะรู้ถึงเหตุไร้ความสามารถหรือสำคัญผิดนั้น ๆ หรือไม่ก็ตาม

(ข) ข้อสัญญาตัดสิทธิไม่ให้ผู้ค้ำประกันยกเอากรณีที่เจ้าหนี้ปลดหนี้หรือภาระการค้ำประกันของผู้ค้ำประกันบางคนไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน มาเป็นเหตุปลดปล่อยความรับผิดของผู้ค้ำประกัน

(ค) ข้อสัญญาให้ผู้ค้ำประกันยังคงต้องรับผิดชอบเพื่อใช้ค่าฤชาธรรมเนียม แม้ว่าเจ้าหนี้ได้ฟ้องคดีโดยมิได้เรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ขึ้นก่อนก็ตาม

(ง) ข้อสัญญาให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้แทนลูกหนี้โดยไม่มีข้อโต้แย้งทันที หากว่าลูกหนี้ไม่อาจถือเอาซึ่งประโยชน์แห่งอายุความเริ่มต้นหรือเวลาสิ้นสุดได้ต่อไปแล้ว ไม่ว่าหนี้นั้นจะถึงกำหนดชำระหรือไม่ก็ตาม

(จ) ข้อสัญญาให้ผู้ค้าประกันสถานะสิทธิไม่ยกข้อต่อสู้ใด ๆ ที่ตนมีต่อเจ้าหนี้ รวมทั้งข้อต่อสู้ทั้งหลายซึ่งลูกหนี้มีต่อเจ้าหนี้ขึ้นต่อสู้เจ้าหนี้ หรือการกำหนดให้ผู้ค้าประกันสถานะข้อต่อสู้ดังกล่าวไว้ล่วงหน้า

(ฉ) ข้อสัญญาตัดสิทธิไม่ให้ผู้ค้าประกันพ้นจากความรับผิดเพราะเหตุเจ้าหนี้กระทำการใด ๆ อันเป็นเหตุให้ผู้ค้าประกันไม่อาจเข้ารับช่วงได้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนในสิทธิหรือประกันใด ๆ อันให้ไว้แก่เจ้าหนี้แต่ก่อนหรือในขณะที่ทำสัญญาค้ำประกัน

(ช) ข้อสัญญาตัดสิทธิไม่ให้ผู้ค้าประกันบอกเลิกสัญญาค้ำประกันนี้
ในอนาคต

(ซ) ข้อสัญญาตัดสิทธิไม่ให้ผู้ค้าประกันหลุดพ้นจากความรับผิด แม้เจ้าหนี้ยอมผ่อนเวลาให้แก่ลูกหนี้ ไม่ว่าผู้ค้าประกันจะตกลงกับการผ่อนเวลานั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม

(ฌ) ข้อสัญญาตัดสิทธิไม่ให้ผู้ค้าประกันหลุดพ้นจากความรับผิด แม้เจ้าหนี้ไม่ใช่สิทธิเรียกร้องเอาจากผู้ค้าประกันภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

(ญ) ข้อสัญญาไม่ให้การค้ำประกันระงับสิ้นไป แม้พ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วก็ตาม